

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΥΠΕΡΗΦΑΝΗ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

Είνε πολύ περιέργη η ιστορία της ωραίας και ήρωας Μέγερ Μένια—ιστορία έρωτος και μίσους,— όπως μās την διηγείται ο Πέρσης Γκοφάρι.

“Ενας φτωχός Τάρταρος μαραγκός του Τουρκεστάν, που έλεγτο ‘Αζάς, άφησε την πατρίδα του και ξεκίνησε για την ‘Ινδία για ναύρη τύχη. Τόν άκολουθήσεν η γυναίκα του — γεννημένη από Κούρδους που είχαν έρθη έναν καιρό στο Τουρκεστάν,— ζουβαλώντας μαζί της στους ώμους, μέσα στα ζουβελλόπανα, το κοριτσάκι που είχαν άποκτήσει πρό όλίγου.

‘Αλλά πόσο ζουσιαστικός ό δρόμος! έπρεπε, για να φθάσουν στην ‘Ινδία, να διαβούν πρώτα την έρημο.

Σε μιά δασυ ζύτταξαν τα τρόφιμα που τους άπέμεναν. ‘Αν δέν άπαντούσαν στο δρόμο τους κανένα καρβάνι θα άπέθνησκον από τήν πείνα. ‘Αλλά πρώτα θ’ άπέθνησκε το βρέφος, γιατί η μητέραδέν είχε πειρά γάλα να του δώσει.

Τι να κάμουν; ‘Ο πατέρας έπρότεινε να τό άφήσουν κάτω από μιά ζουραδιά. ‘Τίσος ό Θεός θάστελνει κάποιον να τό συντρέξει.

‘Αφσαν τό μωρό, και έξηκολούθησαν τό ταξίδι τους μόνο.

Μά άφού έπροχώρησεν όλίγο, η μητέρα που άκουγε της κλάψης του μωρού δέν βίαταζε πιά. Ζητούσε ν’ άποθάγη μαζί με τή μικρούλα της. ‘Ο φτωχός ό άντρας της γύρισε πίσω να ξαναπάρη τό παιδί του.

Μά τι είδαν τα μάτια του!

‘Ενα μεγάλο φρέδι τυλιγόνταν γοργά γύρω στο κοριτσάκι και η μικρούλα δέν έκλαιε πιά.

Με φωνές και χτυπήματα, ό ‘Αζάς άπέμάζουσε τό φρέδι, πήρε τή μικρή και τήν πήγε στην μητέρα της, που ήταν όλη χαρά όταν τή έσφιξε πάλιν στην άγκυλιάν της.

‘Υστερα, όταν άκουσε από τό σύζυγό της τόν κίνδυνο που διέφυγε η μικρή, είπε:

—Είναι σημάδι θεϊκό. Θά γλυτώσουμε και η μικρή θα ζήσει ευτυχισμένη.

‘Όλίγο ύστεροτερα συναπάντησαν ένα καρβάνι.

‘Απ’ αυτό τό θεϊκό σημάδι, καθώς μās διηγείται ο Πέρσης συγγραφέας, ό καλός ‘Αζάς παρακινήθηκε ν’ αναθέσει τήν κόρη του όπως ταίριαζε σε μιά κόρη που τήν περίμενε μεγάλη τύχη. Η κόρη μεγάλωνε τώρα σαν ένα μικρό άγριμι και έγεινε μιά νέα όραιοτάτη, ψηλή και λιγερή, με τρόσωπο στρογγυλό, με μάτια γεμάα ζωή. Η πανόρησ, η Μέγερ Μένια!

Μιά μέρα—ήταν τότε δεκατεσσάρων έτων—ένα βασιλόπουλο του ‘Ασμή διαβαίνοντας από τό Γάγγη, είδε, ανάμεσα στα άνθη του λωτού, μιά κόρη που έτρεχε και έπαιζε μέσα στα νερά του ιερού ποταμού. Ήταν η Μέγερ Μένια. Τήν κινήθηκε και τήν έπιασε, γελαστή και εύχαριστημένη. ‘Υστερα από αυτό τό βασιλόπουλο πίστεψε πως θα γείνη παιδί ευτυχισμένο άν τή κάμη δική του.

Τήν πήρε γυναίκα του, σόλισε με τα διαμάντια του τή θυγατέρα του Τατάρου μαραγκού, της έδωσε όλα του τα πλούτη.

Αυτή τόν άγάπησε σαν ένα άγριο και περίφανο κοριτσάκι νικημένο από τόν έρωτα που μόνο για κείνον μπορούσε να αισθανθής.

‘Αλλ’ η ευτυχία για τή Μέγερ Μένια του πρώτου αυτού και τελευταίου έρωτός της βίαταζε μόνο κάτι περισσότερο από ένα χρόνο.

Είχε τελείωση τότε ό μεγάλος πόλεμος με τό βασιληά της ‘Αβας.

‘Ο ήρωας Μποβίτ, που δυό φορές έσωσε τό βασίλειο του Σουλτάνου Σελίμ, τό ‘Ινδοστάν γυρίζοντας στην πατρίδα του πήγε να έπισκεφθής και τόν πρίγκηπα ‘Ασμή, φίλο του μεγαλόδο. ‘Ο Ένφ μιλούσε μαζί του άκουσε ένα τραγουδι γλυκό σαν κελάδισμα πουλιού.

— Μιά καρδερίνα! — έφώναξε.

— Μιά σκλάβια Τατάρα, —του είπε ό ‘Ασμή — γεννημένη από μιά φτωγή Κούρδισσα. Και έπρόσθεσε: — ‘Η μητέρα της τή άφησε μικρή ν’ άποθάγη τής πείνας στην έρημο, η να τή φάνε τα θηρία άλλ’ ένα φρέδι τήν περιούλιζε και τήν έπροφύλαζε. Αύριο θά τήν ιδής.

Τήν άλλη ήμερα όδήγησε τό φίλο του σε μιά μικρή παγίδα που είχε φτιάξη για τή Μέγερ Μένια τήν όχητό του Γάγγη.

“Όταν ό Μποβίτ είδε να προβάλλη μέσα από τα άνθη του λωτού έκείνο τό ωραίο πρόσωπο και να βγαίνη η νέα από τόν ποταμό, είπε:

— ‘Εγώ δέν θά τήν άφαινα να είναι σκλάβια μιά τέτοια θεία όμορφή! Θά τήν έκανα βασίλισσα. Και τότε, χαμογελώντας, ό ‘Ασμή του έξωμολογήθη:

—Είναι γυναίκα μου.

Χωρίς κακό σκοπό ό Μποβίτ, ό ήρωας του ‘Ινδοστάν, μίλησε για τήν ωραία Μέγερ Μένια στο Σουλτάνο Σελίμ του μίλησε για τό θαυμασμό που αισθάνθηκε για κείνη όταν τήν είδε, τόν έκαμε να αισθανθής κάποιον κρυφό πόθο για τή νέα.

‘Ο Σελίμ ήταν Σουλτάνος. Πειρά επιθυμία του μπορούσε να μείνη άνεκλήρωτη; Θέλησε ν’ άποκτήσει έκείνη τήν όμορφη που ένας τέτοιος άνθρωπος τόσο του τήν έπαινούσε. Και για να τήν κάμη δική του έβαλε άπλούστατα να στήσουν καρτέρι σε κείνον που τήν έξουσίαζε στο πρίγκηπα ‘Ασμή και να τόν σκοτώσουν. ‘Ετσι κι’ έγινε.

‘Η Μέγερ Μένια, γήρα στα δεκαπέντε της χρόνια, βρέθηκε στο παλάτι του Σουλτάνου. ‘Εκει δεχόταν τα νέα γάδια χωρίς εύχαρίστησι. Τό μίσος της ήταν περισσότερο από τή λύπη της.

‘Ο Σουλτάνος άν και τήν ύπαυτεύθηκε πως τόν μισούσε, τήν έρωτεύθηκε και τήν πήρε γυναίκα. ‘Ετσι η Μέγερ Μένια έγινε Σουλτάνα Βασίλισσα της ‘Ινδίας.

‘Αλλά μ’ όλο που ικανοποιήθη στη φιλοδοξία της, μ’ όλο που ήταν ταπεινή και ύπαυξη στον έρωτα του Σελίμ, δέν άλλαζε καρδιά.

Δέν μισούσε πια τό Σουλτάνο που για να τήν άποκτήσει σκότωσε τόν άνθρωπο που τήν έξουσίαζε. Τό δικαίο του ίσχυροσέρου! Μισούσε όμως έκείνον που καθώς νόμιζε τής κατέστρεψε τήν ευτυχία από φθόνο και από κρυφό πόθο γι’ αυτήν. Τόν Μποβίτ. Και άπεφάσισε πια να θανατωθής ό ήρωας αυτός από δική της θέλησι και από τό δικό της χέρι.

‘Επερίμενε. Και έξαφνα έξεργράγη η έπανόστασις του Δεγκάν ύστερα από δυό χρόνια.

‘Ο Σουλτάνος διώρισε άρχηγό του στρατεύματος τόν Μποβίτ.

Και τότε η σουλτάνα είπε στο Σελίμ: ‘Ο σκλάβος που σου έξασφαλίζει τό στέμμα που φορείς στο κεφάλι, θά σου τό πάρη πίσω μιά μέρα.

‘Ο Σελίμ τής είπε:

‘Ο Μποβίτ δέν είναι σκλάβος!

—Σκλάβος δη δικός σου, αλλά του πάθους του, άπήνησεν αυτή.

—Ποιά πάθος μπορούσε να κυριεύη τήν ψυχήν του ήρωος;

—Να σε κάμη κατώτερό του με τό να σε σώση άκόμη μιά φορά.

Και η Μέγερ Μένια έπρόσθεσε:

—Καλλίτερο θα ήταν για τό μεγάλο

Σουλτάνο να νικηθής από τούς όρεινούς του Δεγκάν!

‘Ο Σουλτάνος χαμογέλασε. Να νικηθής από τούς όρεινούς του Δεγκάν ό νικητής του βασιληά της ‘Αβας;

**

Κι’ όμως νικηθήκε.

Και η Μέγερ Μένια μίλησε πάλι, με πανουργία, στο Σουλτάνο: Σελίμ, όπλισε όλο τό λαό σου δόσε τους άρχηγό ένα που να μη μπορεί να σε προδώσει και στείλε τους να χτυπήσουν τόν Μποβίτ.

—Γιατί αυτόν ωραία μου;

—Γιατί άν νικούσε, θά σου έπερνε τό Δεγκάν Νικηθήκε όμως και θα παραδοθής στον έχθρό.

‘Ο Σελίμ δέν χαμογελούσε πια. Σιωπούσε. ‘Υστερα ρώτησε:

—Ποιός λοιπόν μπορεί να μη με προδώσει;

—‘Εγώ και ό έαυτός σου, τόν είπεν με θάρρος η Μέγερ Μένια.

**

Στό λαό του Σουλτάνου Σελίμ έφάνη—πως ξανάρθε ό καιρός τής πρώτης άφραγικής δυναστείας όταν η Σουλτάνα Μέγερ Μένια άνέβηκε στο άλογο όπλισμένη με φαρέτρες και με βέλη και έβάδιζε στο πλευρό του Σελίμ, μέσα στον κρότο των τυμπάνων.

Σ’ αυτό τό άναμεταξύ ό Μποβίτ κλεισμένος στο στρατόπεδο

‘Η Μέγερ Μένια

τον απέχρυσε τὰς ἐφόδους. Ἄλλ' ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ σουλτάνα ἐκί-
 ρυσε τὴν ἐξολοθρευσι τῶν ἀναρτῶν καὶ τῶν προδοτῶν, ἐνόησε.
 Ἦθελε νὰ τὸν κηρύξῃ προδότην, αὐτὸν. Τόσο τὸν μισοῦσε! Ὁ ἥρωσ
 ἀνέθεσε τὴν τύχη του στοὺς πιστοὺς του στρατιῶτες πού γιὰ νὰ
 τὸν ἐκδικήσουν γι' αὐτὴ τὴν τὴν ἀδικία, ἐπρότειναν οἱ ἴδιοι συμμα-
 χία, μὲ ἐχθροὺς καὶ ἐχθροὺς
 εἰς εὐδρασίαν τοῦ βασιλείου τοῦ Δεζζάν.

Σ' ἓνα μῆνα ὁ Σελίμ ἔφτα-
 σε στὸν ὄρεινὸ αὐτὸ τόπο.
 Καί, γιὰ νὰ κυκλώσῃ τὸν ἐχ-
 θρὸ, σκέφθη νὰ χωρίσῃ τὸ
 στρατὸ σὲ δύο μέρη. Τὸ ἓνα
 πού τὸ ὀδηγοῦσε αὐτός, καὶ τὸ
 ἄλλο πού θὰ τὸ ὀδηγοῦσεν ἡ
 Μέγερ Μέγια καὶ οἱ πρὸ ἐμπει-
 ροὶ ἀσχητοί.

Ἡ Μέγερ Μέγια προχο-
 ροῦσε μὲ τὰ μαλλιά της χωρὶς
 σάν θεά, καὶ ὁ στρατὸς της
 ἦτο ἀνίκητος. Μὰ ὁ Μπο-
 βίτ πού εἶχε παραταχθῆ μὲ τὸ
 στρατὸ του στὴν ἀρχὴ τοῦ πο-
 τανοῦ Γαζιόμ δὲν σάλευε ἀπ'
 ἐκεῖ, καὶ μόνο ὅταν ἡ Μέγερ
 Μέγια καὶ ὅλος ὁ στρατὸς της δι-
 βρῆκαν τὸν ποταμὸ. Ὑπεχώρησε
 στὸ στρατόπεδόν του καὶ ἀπ'
 ἐκεῖ τοὺς ἐπετέθη. Ἐγινε τότε
 μάχη τρομερή. Οἱ πολιορκηταὶ
 ἔφειγαν νικημένοι καὶ ἐπνίγοντο
 στὸν ποταμὸ. Ἡ Μέγερ Μέγια
 ἀδειασε τρεῖς φαρῆρες. Τὸ ἀλόγ-
 οῦ τῆς ἔπεσε καὶ τὴν ἐπίασαν αἰχμάλωτο.

Ὅταν ἡ ὄραϊα σουλτάνα εὐρέθη ἐμπρὸς του, ὁ ἥρωσ τῆς
 εἶπε στὴ μητρικὴ τῆς γλῶσσα:

— Τώρα πού ἔχασε ἑσένα, ὁ Σελίμ εἶναι χαμένος. Μὰ ἐγὼ
 μπορῶ νὰ τὸν σώσω. Σ' ἀγαπῶ.

Αὐτὴ τοῦ εἶπε στὴ γλῶσσα τῆς Ἰνδίας:

— Ἐγὼ σέ μισῶ.

— Μίσος βασίλισσα ἢ σκλάβας; ρώτησε ὁ Μποβίτ.

— Σκλάβας. Εἶμαι νικημένη.

— Εἶσαι ἐλευθέρα, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, — γιὰ νὰ μὲ μισεῖς καὶ
 ὡς βασίλισσα πῆγαινε στὸ Σελίμ!

Συνέβη τότε κάτι τὸ ἀπίστευτο. Ἡ Μέγερ Μέγια δὲν ἐκινήθη

ἀπὸ τὴ θῆσι τῆς. Εἶπε στὴ μητρικὴ τῆς γλῶσσα:

— Μοῦ κάνεις ἓνα δῶρο πολὺ μεγάλο. Δὲν τὸ δέχομαι ἂν δὲν
 δεχθῆς καὶ σὺ τὸ δικό μου. Ἐλέω νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσω. Ἄς μὲ
 ὀδηγήσουν στὴ σκηνή σου...

Τὰ μάτια τοῦ Μποβίτ ἀστράψαν ἀπὸ χαρὰν. Ἐπίστεψε ὅτι ἡ
 γενναιοδορία του τὴν ἐνέησε ἐπὶ τέλος.

Καὶ ἔδωσε διαταγή ν' ἀφήσουν τὴ σουλτάνα τοῦ Ἰνδοστάν νὰ
 κυκλοφορῇ ἐλευθέρα μέσα στὸ στρατόπεδον καὶ νὰ βγαίνῃ ὅποτε
 θέλῃ ἀπὸ τὴ σκηνή. Κατόπιν ἐξεκίνησε κατὰ τοῦ Σελίμ.

Ὁ Σουλτάνος ἔως αὐτὴ τὴ στιγμή νι ὄσσε. Εἶχε σκορήσιον τοῖς
 ἀνάταξ μετὰ τὸ βουνὸν ὅταν πῆγε νὰ ἐνωθῇ μαζὶ τους ὁ Μπο-
 βίτ. Τεὺς ἔδωσε θάρρος. Ἡ μάχη βάσταξε ἔως τὸ βράδυ. οἱ ἄνθρω-
 ποὶ τοῦ Σελίμ ἤθελον νὰ ἐλευθερώσουν τὴ Μέγερ Μέγια.

Ἀργὰ τὴ νύχτα ὁ Μποβίτ στὸ φῶς τῶν λαμπάδων ἐπέστρεψε
 στὴ σκηνή του, οἷον ἡ ὄραϊα Μέγερ Μέγια τὸν ἐπεριμένε ἔξω-
 μένη στὸ σπατά... Ἐδῶξε τοὺς φρουροὺς του καὶ εἰσηλθε...

Τὴ ἔβρινε μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴ νύχτα, τὴ σκοτεινὴ καὶ μυστη-
 ριῶδη;

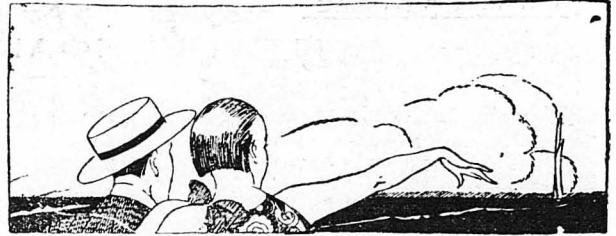
Κάνεις δὲν θὰ τὸ μάθῃ ποτέ.

Τὸ πρῶτ' αἰ φρουροὶ βρῆκαν τὸν Μποβίτ νεκρὸ μ' ἓνα σιλιέτο
 στὴ καρδιά...

Καὶ ἡ Μέγερ Μέγια; Τὰ νερά τοῦ Γάγγη ἐδέχθησαν τὸ ὄραϊο
 τῆς σῶμα τὴν αὐγὴ τῆς ἰδίας νύχτας...

Ἐπλήρωσε τὸ Μποβίτ γιὰ τὴ γενναιοδορία του, τὸν ἐπλήρωσε
 ἐξδικουμένη γιὰτὶ ἀναγκάστηκε νὰ δοθῇ σ' αὐτὸν καὶ πέθανε!...

ΣΕΛΙΑ ΠΑΡΗΧΑ

ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΠΑΘΙΩΤΗ

ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ, ΤΡΟΠΟΙ, ΦΡΑΣΕΙΣ

ΓΡΑΜΜΑ ΣΕ ΣΕΝΑ

"Ὅταν τὸ βράδυ πέφτει στὸ βουνό, ἡ πληγωμένη μου ψυχὴ
 ἀρμονίζεται μαζὶ του. Καὶ θὰ μοῦ πῆς εὐθὺς—αὐτὸ τὸ ξέρω: ποιὸς
 εἶν' ὁ λόγος νὰ εἶνε πληγωμένη; ... Γιατ' εἶναι γεννημένη πληγω-
 μένη, καὶ ὄχι βεβαίως, καθὼς θὰ ἐπι-
 θυμοῦσες, ἀπὸ καμμιὰ ἄλλη πρόσκαι-
 ρη ἀφορμῇ.

Γενήθηκε ἔτσι, νὰ εἶνε πληγωμένη
 — καθὼς ἄλλες γεννιοῦνται εὐτυχισμέ-
 νες εἶνε, νὰ πούμε, τὸ προνόμιόν της,
 τὸ δῶρο πού ἔχει λάβει στὴ ζωῇ, ἀπὸ
 τὰ χερία τὰ ἴδια τοῦ Θεοῦ... Κ' ἴσως αὐτὸ νὰ εἶνε ἡ χαρὰ της.

Ναί, καὶ δὲν ἔχω λόγον νὰ στὸ κρύψω: εἶν' ἡ χαρὰ της νὰ εἶ-
 ναι πληγωμένη...

Αὐτὰ συλλογίζομαι ἓνα βράδυ, πού μάταια σὲ περιμένα στὸν
 κῆπο, καθὼς μοῦ τόχες τάξει ἀπ' τὸ πρῶτ'—στὸν τελευταῖο πάγκο
 ἀριστερῶ.

Καὶ ἦταν τὸ βράδυ ἐκεῖνο πού δὲν ἦρθες.

Ἦρθε ὁμως τὸ βράδυ ἀντὶς γιὰ σένα, τὴν προσδιωρισμένη του
 τὴν ὥρα—καὶ γὰ τότε ἀρμονίστηκα μὲ κείνον, καὶ ἔχασσα σχεδὸν
 πῶς σὲ περιμένα, γιὰτὶ ἤμουνα μὲ κείνον ἀρμονισμένος.

Κι' ὁποῖος εἶναι μὲ κείνον ἀρμονισμένος, δὲν ἔχει φόβον ν' ἀπο-
 πληρηθῇ.

ΣΟΥ ΕΙΧΑ ΔΟΣΜΕΝΗ.

Σοῦ εἶχα δοσμένη τὴν ἀναπνοή μου, μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ μοῦ
 τὴ ζήτησες.

Σοῦ εἶχα δοσμένο τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου: ἦταν χειμῶνας,
 δὲν ὑπῆρχαν ρόδα—καὶ σὺ ἀγαποῦσες τ' ἄλικα τὰ ρόδα.

Σοῦ εἶχα δοσμένη καὶ ὅλη μου τὴ σάρκα, γιὰ νὰ
 τὴν κἀνης ὅτι σὺ νομίζεις.

Ἔσου τί μοῦχεις δώσει γιὰ ὅλ' αὐτὰ;

Μοῦ εἶχες τάξει μόνο ἓνα χαμόγελο ὅμως καὶ αὐτὸ,
 τὸ περιμένο ἄκομα.

(Δὲ λέω πῶς μοῦχεις τάξει τὴν καρδιά σου: τέτιο με-
 γάλον δῶρο, νὰ σοῦ πῶ, δὲν τ' ἀπαύτῳ καὶ δὲν τὸ περι-
 μένω— ποτὲ κάνεις δὲν δίνει ὅ,τι ἔχει...)

ΓΙΑΤΙ

Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἔχομε στὰ χεῖλη.

Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἔχομε στὰ χεῖλη— καὶ δὲν τὸ κατα-
 πίνομε ποτέ! Δὲ λείπει ἀπὸ τὰ χεῖλη μας ποτέ.

Καὶ νά, μὰς ἔρχεται ἔτσι φυσικὰ, ὅπως μὰς ἔρχεται ἡ ἀναπνοή
 μας.

Μὰ μέρα αὐτὸ βεβαίως θὰ σταματήσῃ—τὸ ἐρώτημα καὶ ἡ
 ἀναπνοὴ μαζὶ—θὰ σταματήσῃ τόσο φυσικὰ, πού ἴσως καὶ μετὶ οἱ
 ἴδιοι θ' ἀπορήσωμε ἴσως νὰ σταματήσῃ, μόνο αὐτὸ, — ἴσως γιὰτὶ
 θὰ πάρομο μὰ ἀπόκριση...

Μπορεῖ ἡ ἀπόκριση καὶ νᾶνε τρομερῇ, μπορεῖ καὶ νᾶνε ἀστεία
 — ποιὸς τὸ ξέρει!

Μπορεῖ καὶ νὰ τὴν ξέρωμε ἀπὸ τώρα—μπορεῖ νὰ μὴν τὴ μά-
 θοιμε ποτέ.

Ἰσως νὰ μὴν τὴ μύθωμε ποτέ—ἀπλῶς καὶ μόνο πού θὰ κοι-
 μηθοῦμε...

Σ Κ Ι Ε Σ

Βλέπομε μόνο τῶν πραγμάτων τῆς σκιάς. Τὸ βάθος τῶν διαρκῶς
 μᾶς διαφεύγει.

Δὲν ξέρομε τὸ βάθος τῶν πραγμάτων.
 Δὲν ξέρομε τὸ βάθος τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Πίσω ἀπ' αὐτὰ, καὶ πίσω καὶ ἀπὸ μᾶς,
 ὑπάρχει ἡ σταθερὴ πραγματικότης, ἀτά-
 ραχη καὶ ἀσάλευτη στὴ βάση της.

Βλέπομε μοναχὰ τῆς ἐπιφάνειας—εἴμα-
 στε εἴμετε οἱ ἴδιοι, οἱ ἐπιφάνεις...

Ξέρομε μόνο ὅ,τι μᾶς δίνουν οἱ αἰσθήσεις μας, καὶ αὐτὲς μπορεῖ
 νὰ δίνουν ὅ,τι θέλουν...

Πίσω ἀπὸ μᾶς, ὑπάρχει ὁ ἑαυτὸς μας. Εἶνε κρυμμένος, καὶ
 μᾶς περιμένει εἶνε κρυμμένος, ζῆ, καὶ περιμένει μὲσ' στοὺς μεγά-
 λους νόμους τοῦ Παντός.
 ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΠΑΘΙΩΤΗΣ